

Бачо Киро не отговори веднага. Позамисли се. Тънка усмивка се изписа на устните му. Той бѣше поетъ. Неговите стихотворения се декламираха и пѣха въ цѣлия Търновски окръгъ. Спомни си едно свое стихотворение и го издекламира съ въодушевление:

Мъртавъ или живъ — сѣ едно!

Да умра не ми е обидно,
но отечеството ми е свидно.

Или утре, или до година
азъ ще си замина.

Катъ живѣя този животъ,
що сторихъ за мой народъ?

Следъ това бунтовникътъ преведе стихотворението си на турски. Турците изцѣкаха отъ очудване. Самите тѣ не можеха да приказватъ на такъвъ хубавъ турски езикъ.

— Не мога да се начудя, — каза беятъ, — какъ можа да се подлъже толкова уменъ човѣкъ! Кажими, какво те накара да станешъ бунтовникъ?

— Народните тегла, — отговори Бачо Киро. — Цѣлиятъ български народъ пѣшка подъ страшно тежко бремене. Своеволия, избивания върши всѣки день турската властъ надъ беззащитните ми братя. Ето, мене дори и като затворникъ ме обреха вашите хора. Взеха ми и последната пара.

